

Kovová variace soli nad zlato

RamonEstevezZ ® 2007

Bylo – nebylo. Spíše nebylo, ale nic nebrání tomu, abychom si o tom trochu nepovyprávěli. Za devatero horami, sedmero řekami, patero potůčky a jednou neproniknutelnou averzí vůči speed-metalu se nachází malý státeček San Romain. V čele tohoto malého státečku – spíše takové zrezivělé konstituční monarchičky – stojí královna Elza a sedí král DiStefano. Poté, co si 23.3. 1983 zlámal král nohu na dětské klouzačce, posedává na štokrlíku a v čele musí stát královna Elza. San Romain se rozprostírá v srdci Pinklandie, což je neexistující světadíl asi 112 km jihozápadně od Austrálie. Čítá celkem 1 716 obyvatel včetně umírajícího dýdžeje Trucka, který spolkl před půl rokem cédéčko Smažících Pumpek. To se mu vzpříčilo v dýchací trubici a od té doby leží na přístrojích. Odmítá euthanazii, protože je nudná a moc stojí. Královský pár má tři dcery. Nejstarší Sáru, prostřední Kláru a nejmladší Báru. Tu si královský pár pořídil až v době, kdy už královně odbily biologické hodiny – ale nikdo je neslyšel. Po trochu komplikovanějším porodu přišel na svět benjamínek, který byl trnem v oku tehdy již pětatřicetileté Sáře a třiatřicetileté Kláře. Obě byly nafoukané, používaly fén, chodily na squash a věnovali se finančnímu makléřství. Opakem byla už od mládí nenáročná Baruška, která chodila jen v ošoupané džíse a kouřila cigára bez filtru, aby ušetřila peníze v královské truhle. Vyučila se královskou pekařkou a hnětla pивní rohlíky. Ve svém oboru byla machr, což potvrzovali i štamgasti z pivnice Na růžku. Jednoho dubnového rána, když se královský pár probudil v rytmu skladeb rádia Bigbeat, začal proudit do ložnice svěží váněk. Možná také proto stařecká senilita zůstala odložena v nočním stolku pod knihou a královna začala uvažovat nahlas: „Můj milý, večer si nestál za nic a dnes je tak krásně.... Nevím, jestli bychom už neměli začít řešit otázku našeho nástupnictví...”

DiStefano nevěřičně zakroutil hlavou a podíval se jedním okem na královnu. Tak jako každé ráno, druhé – skleněné – mu při večerních radovánkách vypadlo z oční jamky a zakutálelo se kamsi pod postel.

„Asi máš pravdu má milá. Měli bychom to začít řešit, poněvadž to věčné vysedávání po královských štokrlátkách a tahání hermelínu už mne taky přestává bavit...”

Elza si začala upínat podvazky a tvářila se zádumčivě.

„Zítra si holky svolám a polořím každé z nich otázku. Která odpoví nejlépe, ta se stane královnou a prince jí pak seřeneme nějakého na inzerát.”

DiStefano se trochu ponížene podíval po královně, ale pak mu došlo, že je vlastně podpantofel a začal hledat oko pod postelí s oblaky. Po deseti minutách slaví úspěch, královna si oblékla ranní róbu a pár se odebírá na snídani do Jeleního salonku. Nad smaženou slaninou probírají podrobnosti plánovaného královského testu.

„Ta otázka musí být lišácká”, praví král a nalévá si džus. „Třeba – o kolik vzrostl náš hrubý domácí produkt v r. 1978 oproti r. 1977..”

Elza se tváří nepřítomně a nesouhlasně kroutí hlavou „To ne, to bysme znevýhodňovali naši nejmladší – víš, že je slabší v ekonomice.”

DiStefano si přidává další pивní rohlík a nahlas přemýšlí „Asi máš pravdu. A musí to být zrovna otázka? Co kdybychom rozhodli třeba na základě výsledku nějaké míčové hry – třeba kriketu...?”

„Nech to na mně můj drahý a radši si jdi lehnout do bahna.”

Druhý den večer, když se chystal královský pár ke spánku a převlékal se do sportovních úborů, vyjevila Elza svému choti svou tajenku ohledně královského nástupnictví.

„Včera na pedikūře mi to došlo. Královské dekrety podepíše a na královský trůn usedne ta, co nás má nejradši – myslím tebe, případně tvého dvojníka a mne.“

Nazítří si svolala s chotěm všechny dcery do Rubínového salonku. Nejstarší se dostavila přímo od sezení s klientem, prostřední přiletěla z dovolené od moře a nejmladší Baruška přišla rovnou z královské pekárny.

Když stály nastoupené před královským trůnem, na němž se majestátně tyčila matka, otec a královský notář, spustila matka:

„Naše milé dcerušky, zřejmě již tušíte, proč jsme si Vás stáhli z Vašich zaměstnání. Jelikož nejsme nesmrtelní, tatínkovi začínají vrzat kolena a má spotřeba Dermacolu každodenně stoupá, chtěli bychom rozhodnout, které z Vás svěříme správu našeho státečku San Romain na příštích pět dekád. Chtěli bychom s papínkem také trochu užít důchodu a všech stařeckých radovánek.“

DiStefano se zasněně díval po Barušce, začalo mu slzet levé oko a pravé si melancholicky přešťoval speciálním hadříkem na céděčka.

„Jelikož jsme se s papínkem dohodli, že Vám všem vytvoříme stejné předvolební startovací podmínky, rozhodli jsme se Vám položit stejnou otázku a ta, která jí zodpoví nejlépe se stane mou nástupkyní.“

V salonku zavládlo hrobové ticho a Sáře vypadla z kostýmku na zem kalkulačka. Všechny dcery se zadívaly nevěřícně na rodiče a Barušce vyvstaly na čele krůpěje studeného potu. Vytáhla z uší MP6 přehrávač a když pochopila, že je situace vážná, požádala matičku o zopakování jejího požadavku. Po kvízovém repete zavelela matka „Teď si nastupte na startovací čáru a rozpočítejte se na prvou a druhou – jako při těláku. Všechny druhé uděláte krok vpřed – abyste nemohly telepaticky reprodukovat sestřiny myšlenky.“

„Ta, která z Vás nás má nejraději, se stane mou nástupkyní a povede San Romain do příštího století,“ pronesla královna s ledovým klidem a skleničkou vychlazeného Cherry v ruce. „Jestli jste otázku nepochopily, tak Vámjí rozdá náš notář Matlijé v písemné formě a na odpověď máte 30 minut,“ zopakovala matka svůj požadavek a dodala „žádám Vás o stručnost, protože musíme dnes s tatínkem zařídit ještě hodně věcí.“ Poté se děvčata rozešla do svých komnat. V 9.45 nastala v Rubínovém salonku napjatá atmosféra a sestry se jedna po druhé začaly trousit před královský trůn. „Tak, poslouchám tě Sáro,“ pobízela královna nejstarší dcerušku. „Milá maminko a tatínku,“ začala srdceryvným hlasem nejstarší „mám Vás nejraději na celém světě. Má láska se dá snad přirovnat s trochou dobré vůle a nadsázky pouze k největšímu jmění počítačového mága Billa Gatese.“ Ve tvářích krále a královny se rozhostil spokojený úsměv a úleva.

„Mý drazí rodičové“, pravila prostřední Klárka „dlouho jsem nad tím přemýšlela a není to ani na druhý pohled snadná otázka. Mám-li svou odpověď kvantifikovat a nepohybovat se v oblasti citů, napadla mne pouze jedna věc. Nic nevyváží hodnotu nerostných surovin v území nikoho na Antarktidě a právě tak velké chovám city k Vám.“

Matlijé pořizoval pečlivě audiovizuální záznam kvůli případným budoucím odvoláním proti konečnému rozhodnutí.

„Maminko a papínku, miluju Vás nade vše i nad heavy metal včetně všech jeho odnoží a kořenů,“ pronesla suše Baruška a cudně si mnula prst.

Král s královnou se na sebe nevěřičně podívali a kroutili hlavami tak, jako před půlrokem, když se dozvěděli, že akcie První královské klesly o 7,5 % za dva dny.

„Myslíš to vážně?“ zeptal se roztřesených hlasem DiStefano své nejmilejší, zatímco Elza si šla jednu prásknout na chodbu, protože ty velurové závěsy v Rubínovém salonku v poslední době dost nepříjemně nasakovaly nikotinem. „Mimo záznam“ zasyčel král směrem k Matlijému a naznačil mu, aby na chvíli vypnul nahrávací zařízení. „Rozmysli se dobře moje drahá dceruško, co říkáš, protože tahle situace už se nemusí ve tvém životě opakovat“ zašeptal Báře trochu rozechvělým hlasem do ouška. Sestry se tvářily nepřítomně a začaly se navzájem přezkušovat z devizových kurzů. „Myslím to smrtelně vážně papá. Však víš jak metal zaplňuje a ovlivňuje život nás všech a bez něho bychom si ho už nedovedli ani představit.“

„Jsme s maminkou ochotni přimhouřit všechny tři oči a dát ti ještě jeden pokus, protože jsi ještě mladá a trochu zbrklejší, Baruško,“ zkoušel to DiStefano neúnavně.

„Jsi strašně hodný tatínku, ale za svým názorem si stojím, protože jsem přesvědčená, že je správný,“ sdělila se slzami v očích svému otci. Mezitím se otevřely dveře a do salonku nervózně přicházela čerstvě nainhalovaná královna. „Tak co, něco nového?“ prohodila ke králi. Ten suše a nesouhlasně zakroutil hlavou a zasyšel na notáře, aby pokračoval v záznamu. „Takže naše nejmladší dceruška nás miluje jak ty kroutící se máničky, potetovaný blázný a perníkový inhalátory. To jsme se tedy tatínku dožili pěkného překvapení. To si snad ani na stará kolena nezasloužíme,“ pronášela závěrečnou řeč v potemnělé atmosféře jindy veselého Rubínového salonku. Královna začala brunátnět a zvyšovat hlas „A víš co ty drahoušku? Zbal si svých pět švestek a běž si vydělávat do světa, když si myslíš, že vše, co jsme pro tebe udělali, je srovnatelný s nějakými metalovými vrzaninami.“ Tepna na královnině krku pulsovala rychlostí koněspřežky a král se sesul do hlubin královského štoklátka. Sestry skončily u kanadského dolaru a vrhaly škodolibé pohledy směrem k Barušce. Matlijé – jindy klidný – zaskočen sledem událostí, se začal nenápadně kroutit v rytmu Samby. „Ale to snad“ začala vzlykat Bára. „Táhni i s tím svým metalem do Halelujá“ začala nekontrolovaně řvát královna, vstala z trůnu a hrozivě ukazovala rukou směrem ke dveřím. „A nezapomeň si sbalit všechna cédéčka s těma slátaninami“ dodala a v šoku nad vlastním výstupem se zhroutila do královského křesla. Baruška, zlomená matčíným výstupem v šoku vybíhá ze dveří směrem do vlastní komůrky. Královna po doušku čerstvé vody nařizuje komořímu, aby neprodleně zavolal královského právníka. Král mezitím hledá skleněné oko pod trůnem a mlsně sleduje po očku královniny nové, královsky černé podvazkové pásy. Sled událostí začíná nabírat grády. Baruška si mezitím v pokojíčku sbaluje svých pět švestek, 3 broskve a asi 358 cédéček, MP6 přehrávač, dva notové sešity, pár osobních věcí a odebírá se do královského pekařství, kde ukončuje pracovní poměr dohodou bez nároku na odstupné. Jelikož má našetřeno pár dolárků z práce, vydává se s nevelkým baťůžkem do přístavu, kde si spěšně stopne pirátskou loď a vydává se směrem k Evropě.

Královna navečer svolává královské konsilium a vydává královské prohlášení č. 352, kde se praví, že vzhledem k napjaté vnitropolitické situaci se volba nové královny odkládá o 6 měsíců, začíná platit rozpočtové provizorium a na základě Baruščina komplexního nepochopení dceřinné úlohy se s okamžitou platností zakazuje:

- 1) jakákoliv produkce (veřejná i soukromá) všech hudebních děl, nesoucích i nepatrné náznaky heavy metalu a všech podstylů z něj odvozených (jedná se zejména o: black metal, avant garde metal, speed metal, thrash metal, classic

metal, gothic metal, death metal, doom metal, glam metal, folk metal, grove metal, power metal, nu metal, progressive metal, hard core, trash core) a pochopitelně všech stylů výše uvedené druhy metalu kombinujících – zejména cross a grunge;

- 2) jakákoliv produkce (veřejná i soukromá) všech hudebních děl, nesoucích i nepatrné náznaky rocku (chlípného tot' semeníště heavy metalu) a všech v něm ukrytých stylů (jedná se zejména o: glam rock, pop rock, art rock, psychedelic rock, new wave rock, power rock, street rock, rock 'and 'roll, folk rock, hard rock, classic rock, blues rock, rhythm and blues, punk rock)
- 3) Zveřejňování jakéhokoliv druhu reklamy a propagace výše uvedených hudebních směrů, jejich představitelů či symbolů, všeobecně je připomínajících;
- 4) Jediná výjimka je udělena britské skupině Metallica, u které se dnes pořádně neví, co hraje.

V případě právního sporu ohledně identifikací a zařazování do správného směru je určen Majkl Dejvid z Prahy – mezinárodně uznávaný hudební kritik a znalec i neexistujících hudebních škatulek. Rozhodčím soudem je určen Ochranný svaz autorský z České republiky, jako instituce vševědoucí, spravedlivá a požívající nejvyšší autority v celém galaktickém prostoru.

Všechna tato opatření, uvedená v královském prohlášení, mají dle královnina nejčistšího úmyslu demonstrativně dokázat lidem ze sanromainského království, že heavy metal je postradatelný, v podstatě zbytečný hudební směr, který vznikl jako nechtěný meziprodukt ve vývojové fázi mezi blues a techno.

Porušení některého ze zákazů, uvedených v královském prohlášení se trestá odnětím svobody v délce 4 týdnů za permanentní produkce Alexandrovců, zabavením všech audiopřístrojů, nosičů – i jídlonosičů – a následným vyhoštěním za hranice San Romainu. Zvláště hrubé porušení královských nařízení bude odměňováno samotkou za neustálé produkce Vítězslava Vavry, což byl celosvětově proslavený multiinstrumentalista z první poloviny osmdesátých let minulého století.

Od počátku účinnosti královského nařízení se stal San Romain zemí heavy metalu a rocku nezaslíbenou. Prodej audionosičů prudce začal klesat. Telekomunikační firmy ohlašovaly zdražování služeb z důvodu poklesu zájmu o internetové připojení. Textilní firmy přestaly vyrábět nášivky lebek se skřivenými pařáty. Ve většině domácností zavládla ponurá nálada, podbarvovaná barokní hudbou, swingem a politickými projevy.

Četnost královských styků se permanentně zmenšuje, neboť králův kašpárek, zvyklý procházet příjemným tunýlkem za znění sličných balad amerických Aerosmith si musí násilně přivykat tichu a v horším případě královně preferovanému jazzu. Rohlíky z královské pekárny bývají nedopečené a častokrát přesolené z důvodu časté nevolnosti mladých pekařů při poslechu Jerevanské hitparády a častokrát omílaném Hornákově hitu „Kotě už spí“. Místní pivovar - tahoun sanromainské ekonomiky - vykazuje čím dál tím slabší výsledky. Zrušené letní rockové festivaly a zakazy naplánovaných koncertů se podepisují na padesátiprocentním propadu prodeje sanromainského piva EsteveZ. Tržby se snižují a tím pádem i daňové odvody do

královské pokladny. Psychiatrické léčebny se zaplňují lidmi, trpícími z těch „nikdy nekončících“ Čajkovského klavírních koncertů. Lidé začínají ve větší míře marodit a sociální výdaje diametrálně rostou. Dýdžejové hromadě migrují do okolních států a barové tanečnice se hromadně přihlašují na úradech práce. Rockové kluby v převážné míře odmítají královské dotace na přeorientaci ke swingu a technu a stávají se z nich nudné putiky s pozvolna krachujícím hospodařením.

DiStefano se stával každým dnem nerudnějším, protože si pomalu začal uvědomovat, kolik jeho činností bylo spojeno s tímto druhem hudby. Nyní mu najednou začala scházet všechna ta nedělní odpoledne, kdy plíval královskou zahrádku za rytmů Dire Straits, trhával kedlubny za zvuků ryčních Judas Priest, odpolední laškování s Elzou bývalo podbarveno psychedelickými náladami Pink Floyd a kritické pondělky, kdy musel po víkendu znovu do rachoty na královské štoklátko si zpříjemňoval pozitivistickými Megadeth. Co chvíli vzpomínal na svojí nejmilovanější Barušku a čím dál tím častěji upadal do pesimistických nálad a pochyb, zda manželka jednala dobře. Pochopitelně DiStefanovy nálady se projevovaly i na chování všech nejbližších. Elza, zvyklá na každovečerní milování se svým králo-mužem, byla zaskočena změnou úhlu Rolfa Kasparka a i DiStefánkovo pohledu na Elzo-Baruščin interpersonální problém. Čím dál tím častější vzájemné hádky byly bohužel na programu místo příjemných manželských povinností a královna vlivem těchto událostí opět zapomněla krmit rybičky, které jí věnovala nevlastní neteř z mužovy strany – Vilma Tellurgová z Dánska.

„Přiznej si už jednou,“ spustil jednoho večera na úvod postelové scény zcela nečekaně DiStefano „že jsi přestřelila...“ Elza nevěděla kam manžel míří a intuitivně začala rukou nahmatávat pod polštářem svůj diamantový vibrátor. Po ujištění, že na něj manžel nepřišel odpověděla: „Jak to myslíš, drahý?“ a zadívala se mu zamilovaně do oka. „Všechno jde do kytek,“ pokračoval v úvahách „celé hospodářství stagnuje, náš sexuální život se otřásá v základech a rybičky po chodbách umírají šílenou smrtí hladem“ pronesl DiStefano se zvláštním druhem patosu. „Moc se mi stýská po Barušce, po těch jejích modrých očičkách, růžových šatíčkách a líbezném úsměvu,“ pokračoval rozvláčně. „Víš drahý, znáš mne už nějaký ten pátek a sám dobře víš, jak nerada přiznávám chyby..... ale na stará kolena s tím budu muset jednou začít,“ otevřela se Elza a začal se jí povážlivě chvět hlas. „Máš pravdu..... udělala jsem chybu – a velkou...“ Královi samým dojetím opět vypadlo skleněné oko a zakutálelo se do škvírky mezi královskými postelemi. „Nikdy jsem netušila, jak velký vliv může mít rocková hudba na život lidí,“ pokračovala s vlhkýma očima „vše mi došlo před týdnem, kdy jsem ti štuovala ponožky a chtěla jsem si pustit své oblíbené Queeny. Ta bezmoc, kterou jsem ucítila z toho ticha a tvých smradlavých fusek byla tak velká, že jsem úplně celá vnitřně vyschla.“ Král zahuhňal zpod postelí „Hmmm“ a hledal dál svojí skleněnou bulvu. „Už tři měsíce jsme neviděli naše nejmilejší robátko a ani nevím co si o tom všem myslí. Hned zítra zruším to nesmyslné královské prohlášení a vyhlásím metalovou amnestii,“ řekla rezolutně a začala nahmatávat krále pod postelí. „Co ty na to drahý?“, pronesla zamilovaně. „Je tu hodně prachu a to voko mám od toho zase zasviněný, musíme tu zítra vysát,“ odpověděl mimomísne DiStefano. „A ještě něco, můj nejdražší,“ dodala zamilovaně „musím se ti k něčemu přiznat. Víím, že tě to bude možná trochu bolet, ale když jsem tak krásně otevřená, tak se ti s tím musím svěřit.“ Král vylezl z pod postele, zamáčkl skleněнку do své jamky, zamilovaně a zasněně se zahleděl na Elzu. „Poslední dva měsíce ty orgasmy před tebou jenom hraju, aby byl klid..... protože mi to nějak nejde,“ zašeptala

DiStefanovi do ouška. „To nic, drahoušku, já jsem to tušil. Uvidíš, že se to zlepší. Zítra zavolám Corhenovi z Interpolu, ať nám pomůže najít Barušku a pošleme pro ní.“

Baruška v průběhu dvou měsíců projela všechny státy střední Evropy a nakonec se usídlila v Paříži, kde začala dělat průvodkyni ve Versaillském zámku. Každý den vzpomínala na tatínka a maminku. Vždy ji píchlo u srdce při pomýšlení na křivdu, kterou cítila. Vlasy si obarvila na blond s jemně šedým melírem, aby se anonymně ztrácela v pařížských davech zamilovaných. Bydlela v podnájmu u sedmdesátileté velice milé babičky Marcheátové. Mladí Francouzi na ní mohli vočička nechat, ale Baruš nikdy nestála o jednorázové známosti a tak zůstala sama a čekala na toho pravého. Popravdě řečeno nyní ani neměla chuť poznávat nejkrásnější city, protože bolest zabírala veškeré místo v srdci. Každý podvečer, když se vracívala domů, procházela kolem Samsonovy kašny, kde sedával mladý flašinetář v kostkované baretce. Vždy si vyměnili letmé pohledy a každý pokračoval po svém. Baruš domů a flašinetář v točení kličkou. Mladík působil sympatickým dojmem a zřejmě miloval perník. Každý den měl jeden rozbalený a položený vedle kloboučku, do kterého mu házeli kolemjdoucí drobné. Pořád jí na tom mladíkovi něco nesesedělo, ale nemohla přijít na to, co.

Jedno květnové poledne přistoupil k pokladně Versaillského zámku muž v šedém plášti, vytáhl průkazku cizinecké policie a sdělil Barušce, že bude deportována nazpět do království San Romain, se kterým nemá Francie podepsanu dohodu o bilaterální výměně průvodců. Baruš se rozloučila se sympatickými pokladními, s bytnou paní Marcheátovou, sbalila si svých šest švestek (něco si přivydělala), 412 cédéček (zamilovala se do francouzské undergroundové scény), notové sešity, osobní věci a nastoupila do policejního panceřovaného vozu. Cesta zpět trvala tři dny. Autem, lodí a letadlem. Celou tu dobu měla Baruška smíšené pocity lásky, strachu, očekávání a mořské nemoci.

Mezitím Elza zavolala královského právníka a s okamžitou platností nechala zrušit královské prohlášení č. 352 v plném rozsahu. Lidem se po oznámení v televizi, rádiu a v novinách rozjasnily tváře. Spotřeba piva začala stoupat. Rohlíky začaly být opět křupavé a žaludeční šťávy rozpustily cédéčko Zeitergeist od Smashing Pumpkins v Truckově zaživačím ústrojí. Stejně nestálo za moc.... Dýdžejové začali migrovat nazpátek do znovuootevřených rockových klubů a barové tanečnice se začínaly kroutit kolem tyčí. Ekonomika zaznamenala poslední týden nárůstu a akcie 1. královské posílily o 0,5 procentního bodu. Elza naladila v královské ložnici stanici Bigbeat a Rolf Kasperek spustil opětovně svá divadelní představení. DiStefano si koupil vteřinové lepidlo a jednou pro vždy přifixoval tu stále se potulující oční bulvu do své garáže pod obočím.

21. května vjela na královské nádvoří kolona tří luxusních automobilů. DiStefano s Elzou už hodinu před příjezdem netrpělivě vyhlíželi z balkonu svůj drahocenný poklad. Jakmile komoří otevřeli dveře u prostřední limuzíny a královna spatřila blondaté vlásy své milované dcerušky, srdce se jí rozbušilo rychlým tempem. DiStefano začal na dcerušku mávat a veselými gesty jí posílal vzdušné pusinky. Ta pomalu vystoupila z auta a se smíšenými pocity se otočila směrem ke královskému balkonu, který byl vzdálen od kolony aut 52 metrů. Spatřiv své rodiče, plné radosti a dojetí zároveň, dala se Baruš do zajímavého pláče. Nastalé minuty relativního ticha protkané pouze vřelými pohledy mezi rodiči a dcerou jako by vysvětlily celé to tříměsíční nedorozumění a křivdy. Nebylo třeba slov, vzájemné

pohledy vše prozradily a Baruška se vydala jak nejrychleji mohla ke svému papírkovi a matince. Bylo to dojemné shledání. Tolik koncentrované dojemnosti do pěti metrů čtverečních královského balkonu už San Romain dlouho nepamatuje.

„A víš co ty, můj růžový kvítku?“ laškoval DiStefano a zároveň se podíval na Elzu „nezajdem si dnes do Čínské restaurace – jako za starých dobrých časů? Myslím, že si máme co povyprávět a vysvětlit,“ obrátil se na Barušku. Té se zajíkalo v očích, vzpomněla si na smažené nudličky s bambusovými výhonky a už oba tahala za ruku směrem k padacímu mostu.

Po dvou dnech, kdy došly Číňanům všechny zásoby nudliček a rýže, se Baruška chtěla v královském boxu trochu protáhnout a otočila se směrem k východu. Così jí zarazilo. Nebyli to noví Iron Maiden, kteří tlumeně podbarvovali již tak romantickou atmosféru Čínské restaurace. Nebyl to ani fakt, že nezvykle dlouho nevypadlo papírkovi z důlku skleněné oko. Byla to kostkovaná baretky na věšáku. Ta baretky jí byla povědomá. Najednou se jí zhostilo napětí a pocítila mrazení v zádech. Tenhle pocit naposled zažila před půlrokem, když koštovala nový druh piva EsteveZ. V ten okamžik se rozlítly dveře od toalet a objevil se on. Jejího srdce šampión. Nevědomky pootevřela ústa a zůstala civět na toho pařížského flašinetáře. Nechápala to. „Co, co, co tady dělá....?“ zůstala v němém úžasu. DiStefano si toho všiml a objednal si další Colu. Sympatický mladík se vydal směrem ke královskému boxu a pozdravil se s DiStefanem. „Dovol Baruš, abych ti představil Pítra Vjerchovoda – tajného agenta San Romainské bezpečnostní služby,“ a pobízel je k seznámení. Ta, očekávajíc otcovo vysvětlení, podala lehce vlhkou ruku Pítrovi. Pohledy se protnuly, jiskra přeskočila a chemie byla domíchána. „Snad si nemyslíš, že bych tě nechal samotnou cestovat po celém světě,“ uculoval se tatík na dcerušku. „Museli jsme s maminkou přece vědět alespoň, že jsi zdráva a žiješ....“ Ta chytla nenápadně DiStefana pod stolem za koleno a lehce ho stiskla.

A jak to celé dopadlo? Dýdžej Truck si nechal naimplantovat místo trávící trubice nějakou nerozbitnou umělohmotnou trubku a dnes vykousne i jazz. Královna Elza pochopila, že nemá cenu dělat zbrklá rozhodnutí pod vlivem citů a pod mírným DiStefanovým nátlakem musela uznat, že kvalitní heavy metal je nad veškeré jmění celého světa. Král DiStefano musel začít brát prášky na utlumení hypersexuality. Čtyřměsíční ekonomický propad San Romainu byl nahrazen prudkým růstem, z velké části zapříčiněný uspořádáním pěti metalových festivalů během patnácti dnů. Po dvou měsících byla Baruška jmenována královnou San Romainu a ujala se vlády spolu se svým manželem Pítrek Vjerchovodem, kterého si vzala 25 dnů od seznámení v Čínské restauraci. 21. květen byl vyhlášen celokrálovským dnem heavy metalu.

Nejhorší je namixovanéj bejk s blížencem, pomyslela si v duchu královna, zhasla lampičku, otočila se na druhý bok a snažila se usnout.